

Prekentekest: Matt 21,1-11

Da de nærmet seg Jerusalem og kom til Betfage ved Oljeberget, sendte Jesus to disipler av sted og sa til dem: «Gå inn i landsbyen som ligger foran dere! Der skal dere straks finne et esel som står bundet og har en fole hos seg. Løs dem og lei dem hit til meg! Og om noen kommer med spørsmål, skal dere svare: 'Herren har bruk for dem.' Da skal han straks sende dem med dere.» Dette skjedde for at det ordet skulle oppfylles som er talt gjennom profeten:

Si til datter Sion: Se, din konge kommer til deg, ydmyk er han og rir på et esel og på trekkdyrets fole.

Disiplene gikk av sted og gjorde som Jesus hadde sagt, og hentet eselet og folen. Så la de kappene sine på dem, og han satte seg opp. Mange i folkemengden bredte kappene sine ut over veien, andre skar greiner av trærne og strødde på veien. Og mengden som gikk foran, og de som fulgte etter, ropte:

Hosianna, Davids sønn! Velsignet er han som kommer i Herrens navn! Hosianna i det høyeste!

Da han dro inn i Jerusalem, ble det uro i hele byen, og de spurte: «Hvem er dette?» Og mengden svarte: «Det er profeten Jesus fra Nasaret i Galilea.»

Slik lyder det hellige evangelium.

Så møtes vi i dag av et nytt år i kirken. Det er mange som har nyttårsforsett ved et årsskifte, eller tenker gjennom hvordan året som er lagt bak oss har vært. Slik er det vel helst ved vanlige årsskifter, men et kirkeår, hva er vel det? Har du forventninger til det nye kirkeåret? Har du forventninger til kirken, til gudstjenestene og fellesskapet? Har du forventninger til Gud? Jo, et kirkeår kan vi gå inn i med forventning, ikke fordi vi skal sette vår lit til kirken som ytre organisasjon, eller til feilbarlige mennesker. Et kirkeår kan vi gå inn i med forventning fordi Jesus har kommet nær.

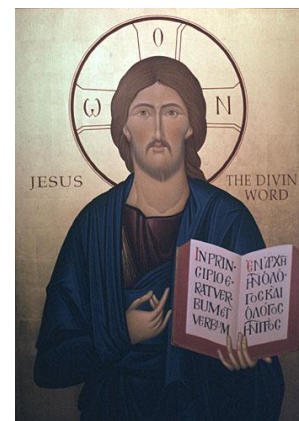
For alt jeg vet, kan kanskje noen tenke på Jesus som fryktelig gammeldags – jo, siden det er så veldig lenge siden han ble født, mer enn to tusen år siden. Men vi behøver ikke tenke sånn om Jesus. Ordet advent betyr «komme», og komme handler ikke bare om fortid, men komme handler også om at Jesus møter oss i dag og er til stede nå her i gudstjenesten og i våre liv, over alt der kristne samles til Bibel, bønn og nattverd. I tillegg skal Jesus en gang møte oss på en annen og synlig måte i framtida.

Jeg tenker om Jesus, at vi henter ham ikke inn fra fortida som et fortidsminne. Jesus henger ikke fast i det som skjedde for fryktelig lenge siden, som om han fortsatt var barnet i krybben som hentes fram hver jul og tørkes støv av. Nei, Jesus er Gud fra den andre siden, Gud som lever i dag og som alltid skal leve.

Jeg for min del tenker på Jesus som at han møter meg fra framtida, fra det Guds rike alle døpte som tror på Jesus tilhører og en gang skal være en fysisk del av.

Jeg lærte noe om dette på en studietur jeg var med på i april i år, til Hellas, gresk Makedonia. (Bilde av et ikon)

I kirkene der er det mange ikoner. Folk har ikoner i hjemmene også. Grekerne, russere og andre ortodokse kristne bruker ikonene til andakt. Det blir nesten som når vi finner fram ei andaktsbok for å lese noe oppbyggelig, så setter ortodokse kristne seg foran et ikon, som gjerne kan være et bilde av en bibelsk person. Og de ser på ikonet og minnes bibelfortellinger som handler om den de ser bilde av. Men, og det er en forskjell. Våre andaktsbøker handler ofte om livet her på jorda, og gir oss en tanke om himmelen. Når ortodokse kristne ser på ikonene, så ser de liksom inn i himmelen, fordi det er et omvendt og annerledes perspektiv i disse bildene. De avbildede personene betrakter vår verden fra det himmelske perspektivet, fra den andre siden.

Og slik tenker jeg meg faktisk Jesus, som en som møter meg og kommer fra den framtida som er vår, bare ennå ikke synlig. Kanskje kjenner du allerede at han er nær? Hva har han på hjerte? La oss se etter i teksten.

Vi møter scener fra en by i fokus for strid og terror; Jerusalem. Vi ser bilder på TV derfra nesten om ikke daglig, så veldig ofte. Det knytter seg så mange drømmer til denne byen. Muslimene har sine drømmer. Jødene har sine. Jesus var en jøde. Han vokste opp i et okkupert land. Han kjente til de mange drømmene og lengslene folk den gang hadde. Han visste hva frihet betydde for dem som var under fremmed herredømme. Den gang var det ikke jødenes land, men romernes. Noen ville gå til væpnede aksjoner, andre trodde vel også den gang mer på forhandlinger og fredelig sameksistens.

Så kommer Jesus ridende inn i byen. Ridende på et esel. Det er nesten så vi kan se han for oss i TV-bildet komme ridende mellom steinkastende palestinere og Israelske soldater med gevær. Og ser vi det først for oss, så hører vi gjerne reporteren på TV rope oppgitt; hva gjør denne mannen på et esel midt i skuddlinjen. Dette er jo galskap. Han kan jo bli drept, eller i beste fall skadet. Så er det nettopp det han blir. Og bildet skifter fra steinkasting og skyting til fredelige palmegreiner og hurrarop, slik som vi er vant med. Et voldsomt sceneskift, men freden var bare tilsynelatende.

Jesus visste da han red inn i Jerusalem, lenge før TV og media ble oppfunnet, at hans time var kommet. Inntoget i Jerusalem var hans vei til korset. Med seg bar han noe tungt som skulle sones, som skulle spikres sammen med han til korset. Når livet ebbet ut skulle denne ryggsekken eller hvilket bilde vi skal ha av det,

full av synder, som ikke var hans men våre alles bli borte i hans død. For slik står det skrevet om Jesus allerede i Det gamle testamentet:

«Men han ble såret for våre lovbrudd, knust for våre synder. Straffen lå på ham, vi fikk fred, ved hans sår ble vi helbredet.» Jes 53,5. Lysmesse minner oss om nettopp dette, at profetene i eldgammel tid hadde i oppgave å peke framover mot det som kom. På Guds vegne talte de det som Gud påla dem å si.

Den dagen Jesus red inn i Jerusalem hørtes det glade hosianna-rop. For mange hørtes det ut som glade hurrarop som når seieren var innen rekkevidde, eller non hadde vunnet. Men den som kunne høre bedre etter, kunne faktisk skjønne at bak de glade ropene var det et rop fra hjertet, et rop om frelse. For det er det hosianna betyr, en bønn om frelse.

Den egentlige striden er ikke bare den vi ser som hat og fiendskap på TV. Skal tro om ikke det bare er toppen av et isfjell. For den egentlige ufreden er inne i menneskehjertene. Så var det denne bønnen Gud hadde hørt. For folkets hosianna rop var allerede skrevet ned hos profeten Sakarja i Det gamle testamentet:

«Bryt ut i jubel, datter Sion! Rop av glede, datter Jerusalem! Se, din konge kommer til deg, rettferdig og rik på seier, fattig er han og rir på et esel, på en eselfole.» Sakarja 9,9. Og ordene fra Salmenes bok klinger også med, Salme 118: «Herre, frels! Herre, la det lykkes! Velsignet er han som kommer i Herrens navn!» Salme 118,25f. Eller «hosianna» som folket sa og som betyr det samme.

Hører Jesus hosianna-rop i dag? Det vil si, hører han rop av glede, jubel og takknemlighet over at han har åpnet en vei til himmelen for oss, – over at han har kommet og er nær? Hører han en bønn om hjelp, en bønn om frelse? Begge deler klinger med i hosianna. Det er det samme innholdet som er i menighetens Kyrie og gloria. Det siste handler om Jubel og takk. Det første er en bønn om hjelp og frelse.

Så skal vi få møte Jesus i dag ved inngangen til det nye kirkeåret. **(Bilde av Jesus fra Heskestad kyrkje)** Den allmektige Gud har satt sin Sønn til konge over oss, og han lar oss enda en gang begynne et nådens år i sin kirke. I dag kommer han ikke i ytre pomp og prakt, synlig for alle og enhver, men han møter sin menighet i ord og sakrament. Like fullt er han himmelkongen, som vi ser på dette bildet på skjermene som er fra altertavlen i Heskestad kyrkje. Som himmelkongen skal Jesus en gang vise seg synlig for alle. Vi ser naglemerker i hans hender og føtter.

Men så lenge det er nådens tid, toger han ikke inn til hest med makt og styrke, men stiller seg

ubeskyttet og sårbar midt i skuddlinjen der striden er størst i våre liv, der vi kjenner det river og sliter. Der stopper han opp. Stille, og i visshet om at han også kan bli avvist, tilbyr han sitt rike. «I det høye og hellige bor jeg og hos den som er knust og nedbøyd i ånden,» sier Herren. (Jes.57,15)

(Pantomime v/konfirmanter: Hender)

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.